

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

19 tháng 10 năm 2008

Số 15

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,

Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (08) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhnguoiv@gmail.com

Website: www.quyhointinhnguoiv.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

TIẾN HÓA

*Tiến hóa chơn hồn tự thức tu
Thân thương tận độ giải phân hồn
Quý yêu xây dựng chuyển gần xa
Đại đồng tu tiến dần thân hòa*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Sinh Hoạt Bạn Đạo Thế Giới
- Phóng Sự Đặc Biệt
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Copyright © 2008 Quy Hội Tình Người. All rights reserved.

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Mẫu Ái 175 (tiếp theo)

Điền thanh vượt cảnh loạn mê
Tiến về Tiên cảnh hương quê của hồn
Bình tâm chuyển tiên ôn tồn
Tự tu tự tiến thân hồn an khương

Cái điền thanh vượt cảnh loạn mê, chúng ta tu, các bạn tu ngồi công phu kèm nó, trước khi các bạn tu 5 phút, bây giờ các bạn tu lần lần được một, hai, ba tiếng đồng hồ. Thử hỏi sau cái thời công phu của các bạn rồi các bạn cảm giác thế nào, nó nhẹ nhàng thơi thới. Cái bộ đầu nó được thoải mái, nó không có chuyện đa mê như trước khi chưa có công phu được cái thời giờ dài dần như vậy được, thì các bạn thấy càng ngày càng nhẹ mà tiến về Tiên cảnh hương quê của hồn. Lúc đó thì cái vía nó được đi lên Tiên giới để nó học tu, thì nó mở sẵn cái con đường sau này cái hồn nó tiến về đó. Cái căn bản của mọi người từ Tiên giới xuống thế gian, luân hồi nhiều kiếp ở thế gian mà không biết, rồi đâm ra lo cái chuyện đời, đa đoan đủ sự đủ chuyện này chuyện kia tới chuyện nọ, làm cho mình càng ngày càng rối loạn. Bây giờ chúng ta trở về thanh tịnh thì chúng ta tiến về gì, tiến về cái thiên giới, về cái cảnh thanh tịnh ở bên trên đó là cái hương quê của hồn, cái chỗ đó trường cửu không có bị tiêu diệt. Bình tâm chuyển tiên ôn tồn, lúc đó chúng ta biết rồi, ngồi thanh tịnh, cho nên nhiều bạn ngồi công phu chỗ nóng cũng như chỗ lạnh, vẫn điềm nhiên ngồi nhắm mắt để tìm hiểu cái sáng suốt coi thử nó xuất phát đi đâu. Trong cái thanh tịnh nó tiến về cái thanh tịnh nó mới là ôn tồn được. Tự tu tự tiến thân hồn an khương, mình chỉ biết nếu mà chúng ta không công phu dày dặn thì không có bao giờ chúng ta đạt được cái nhẹ nhàng ở ngày nay. Cho nên nắm đó mà tu chớ không phải là ỷ lại nơi Thầy, nơi Thánh, nơi Thần, nơi Tiên, nơi Phật. Nhưng mà chúng ta tiến theo cái con đường của bạn đạo ở thế gian, chúng ta tiến theo cái con đường của những vị Thánh Thần đã thành công để tiến đi lên chớ chúng ta không có ỷ lại hay kêu họ đến đây. Chúng ta đã ở trong cái định luật vay trả quá nhiều mà bây giờ chúng ta tu rồi còn mượn Tiên Phật xuống giúp nữa là chúng ta càng vay thêm nữa, sau này làm sao trả?

Cho nên các bạn tự tu tự tiến, các bạn đã có sẵn một cái căn bản vốn liếng thanh tịnh điền quang ở bên trong, cho nên phải nắm đó mới tu được, chớ còn không nên mà ỷ lại việc này, việc kia, việc nọ rồi nó càng ngày nó càng đem sự lu mờ, nó làm cho các bạn chậm tiến, rồi các bạn nói đi nói lại, thét rồi lơ trớn nói láo luôn, cái đó không tốt. Cho nên đây tôi nhắc hàng tuần, các bạn nên thực thi cái co lười răng kẻ răng đi, sửa mình đi cho cái phần thanh điền nó trụ hóa lên trung tim bộ đầu, lúc đó các bạn cảm giác là cái phần điền của vũ trụ nó có thể hòa cảm với mình được không hay là mình có thể hòa cảm với nó được không. Lúc đó các bạn mới nói rộng cái kiến thức về cái phần thanh điền hào quang ở bên trên, thì các bạn mới tiến tu, thì các bạn thấy là đức Phật đâu có xa các bạn được. Trước kia Ngài cũng con người, mà Ngài đạt được cái hào quang điền pháp, Ngài mới tiến lên trên cái không trung nhập Niết Bàn được.

Bây giờ chúng ta đạt được phần nào thì chúng ta nắm đó, chúng ta thấy ảnh hưởng và tự tin lấy mình để tiến chứ không có mê tín do một người nào tạo ra sự mê tín mà làm cho chúng ta càng ngày càng bận rộn vì họ. Nếu mà các bạn còn mê tín nơi một người nào đó, thì tự nhiên các bạn tự gây sự bận rộn cho bạn. Mà các bạn tìm cái đường lối của người đã truyền pháp đối với các bạn hay là những Đấng Trọn Lành nó đi đường lối mạch lạc bằng cách nào, mà các bạn mở đúng cái mạch lạc đó thì các bạn cũng đồng tiến như họ chứ không có bao giờ các bạn bị thua sút đâu mà đừng có sợ mất cơ hội.

Nhiều người tu, muốn sống lâu, rồi muốn xuất hồn, hai cái muốn nó cùng với nhau nó làm lộn xộn, càng ngày càng lộn xộn thêm. Ta tu là ta sửa cho nó nhẹ nhàng, buông bỏ tất cả những cái thế sự, quên mình mới tiến lên bên trên, thanh thản về cái phần thanh điển ở bên trên. Còn nhớ mình, còn muốn củng cố địa vị nữa, cho nên có người tu có năm ba cái muốn ở trong đó, thành ra nó không có tiến được, càng ngày càng nó càng động loạn hư thêm. Cho nên các bạn tu ở đây cứ giữ cái pháp này Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, nó hỏi tại sao ông Tám dạy đi dạy lại, dạy có bấy nhiêu đó? Chỉ có bấy nhiêu đó mà làm chưa xong, hỏi chứ hàng ngày các bạn đang làm cái gì đây, làm tam đại sự: ăn, ngủ, ỉa, thì đây cũng làm tam đại sự: soi hồn, pháp luân, thiền định để cho nó hòa giải tất cả những gì mà các bạn đang thu từ phút từ giờ đây, dẫn tiến tất cả, nó cởi mở tất cả. Còn nếu mà các bạn không đi trong cái căn bản đó, các bạn đâu có biến hóa lên cái thượng tầng ở bên trên được. Cho nên mỗi ngày chúng ta làm có ba việc quan trọng nhất là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định thì nó cũng ăn, ngủ, ỉa như ở thế gian. Các bạn ngồi đó, các bạn soi hồn nó xuất phóng cái điển đi lên, các bạn làm pháp luân, đó, các bạn cũng tổng phát nó ra, các bạn thiền định các bạn cũng có những giấc ngủ như ở thế gian. Cho nên con người càng ngày càng nhẹ, cái chuyện quan trọng mà nó tương đối với nhau mà nếu chúng ta không có đồng hành như vậy làm sao chúng ta tiến về cái cõi như người thế gian nói vô hình, chúng ta phải mượn cái trón đó mở ra chúng ta mới tiến lên trên được. Lúc đó chúng ta mới trị được cái căn bản bệnh hoạn tham, sân, si, hỷ, nộ, ái, ô, dục mà chính chúng ta đã cư trần, nhiễm trần. Nhiễm nhiều năm rồi, nhiều tháng, nhiều ngày, nhiều giờ rồi, nhưng mà phải hành để cởi mở nó ra, nó rồi như tơ vò, nhưng mà các bạn không thực thi cái pháp đó làm sao nó đi tới được. Cho nên các bạn làm đây rồi thét nó khai thông ra nó hòa đồng với tất cả, cái tâm khảm các bạn càng ngày càng lớn rộng ra, càng quảng đại. Nhơn vô lượng, vật vô tri nhưng mà cái lượng các bạn càng ngày càng rộng, các bạn thấy tất cả đều hòa đồng với các bạn. À, các bạn học hỏi nơi bất cứ những cái gì ở xung quanh các bạn lúc đó cái người các bạn tha hồ mà tiến bộ và thông minh hợp thời tiến về cái đường lối văn minh của Phật pháp. Tu, là phải nhận thức rõ ràng, điển là gì, nhiên hậu mới mượn pháp mà tự thanh lọc luồng điển trực và thanh.

Tâm linh khai triển thừa hành
Tiến theo Phật pháp chuyển thành không không
Tâm không động loạn lòng vòng
Đạt phần không động chẳng phân chẳng nhờ

Cái tâm linh khai triển thừa hành, lúc mà cái thần thức của các bạn mở trên bộ đầu rồi thì tiến theo Phật pháp chuyển thành không không, ở đâu bạn không còn chấp mê thiên hạ nữa,

những cái gì bề mặt, bề trái nó bạn hiểu rồi. Trong cái thom nó có cái thú, trong cái thú nó có cái thom rõ ràng mà mình không hiểu, cũng cố cái này bỏ cái kia là không được. Tâm không động loạn không có theo cái chuyện lòng vòng bày biểu ở thế gian mà chúng ta trực chỉ hóa giải hai luồng điển âm dương rồi nó kết hợp đi tới không động. Đạt phần không động chẳng phân chẳng nhờ, khi đi tới không động, không có phân cái chức vị gì cho chúng ta mà chẳng nhờ đỡ nơi ai, chúng ta đạt tới cái không động là hòa cảm với tất cả. Người tu, chịu tự sửa phần điển quang ở bên trong thì mọi việc nhẹ nhàng sẽ đến với họ ở tương lai.

Tiến lên cảm giác thanh đài
Nơi nơi sáng tỏ tiến hoài không ngưng
Tâm hồn đạt được vui mừng
Mùi thom thanh ngọt thuận ưng tiến lần

Mình tiến lên cảm giác thanh đài, mình càng ngày cái bộ đầu càng mở thì cái sự nhẹ nhàng nó sẽ đến với chúng ta, càng ngày càng thơ thới. Nơi nơi sáng tỏ tiến hoài không ngưng, nhắm mắt chừng nào thấy càng sáng chừng nấy. Tâm hồn đạt được vui mừng, lúc đó chúng ta thấy sau một giờ thiền rồi chúng ta thấy tâm hồn nó thơ thới ghê lắm. Mùi thom thanh ngọt, nó thom mà không phải thom ở trong lỗ mũi, nó thom ngay chỗ trung tim chân mày, rồi cái nước miếng các bạn được ngọt ngào rồi nó thuận ưng tiến lần, nó bằng lòng chấp nhận để tiến con đường này thay vì theo cái con đường động loạn ở ngoại cảnh. Tôi đi tôi lo tôi nấu thuốc, tôi khai thông lấy tôi, để tôi sửa trị căn bệnh tham ô của tôi. Khi ta được khai thông luồng điển của bộ đầu thì tiến trình về điển quang giới không xa, nó sẽ thường xuyên xuất phát nơi trung tim bộ đầu lần lần tự hòa cảm với tất cả. Càng tiến cảnh minh, thanh lọc từng giờ từng phút, hóa giải sự trược ô của bộ đầu và ngũ tạng, hành giả sẽ được yên vui mà tự xuất phát phần thanh điển của mình để thừa tiếp với thanh điển ở bên trên. Đó, thì chung qui chúng ta tu, chúng ta sửa, sửa cho kỳ được để cho phần sáng suốt nó chấp nhận, phải tiến về cái huyền vi Phật pháp thì chúng ta phải sửa, ai chun vô đó sửa cho chúng ta được. Khi mà chúng ta nắm được cái tình thế rồi, chúng ta chỉ có một phần đó thôi. Sau cái giờ thiền các bạn thanh tịnh ngồi, thơ thới xúc tiến, đỡ nó ngồi ngủ nhưng mà cái phần thanh điển nó được xuất phát đi lên trên, thì cái chuyện đó nó sẽ làm cho các bạn được vui tươi và nó sửa chữa cái tâm tình, sai lạc. Cái quá trình của các bạn, có người tu tới một năm, hai năm, ba năm rồi nhận thức mình càng ngày càng thanh tịnh, họ đi nói chuyện với một người động loạn thì thấy cái ngực nó nặng lắm. Bây giờ chúng ta sửa được nhẹ rồi, gặp cái người mà tu bên Vô Vi, cái phần thanh điển mở nó có thể rút bộ đầu lên được, ngồi thấy nó hòa cảm, vui tươi và nó nhẹ nhàng, là nhờ cái gì, nhờ cái phần điển. Cho nên cái căn bản của chúng ta tu ở đây chỉ tiến về cái điển giới nó mới mở được, còn không tiến về điển giới không có bao giờ mở được cái gì hết, nó bị nghẹt còn nghẹt thêm. Chứ còn cứ lo nhờ cái sự phù hộ của người này người kia người nọ là đem cái tư tưởng của chúng ta càng ngày càng xuống, đi xuống cái hạ giới, nó sanh cái sân dục chứ nó không có bao giờ nó tiến được. Cho nên các bạn đạt được cái phần thanh điển nên giữ đó mà tu, đó là chìa khóa nhập thiên môn. Tuy rằng các bạn tu có bao nhiêu công chuyện đây là Soi Hồn, Pháp Luân, Thiên Định, nhưng mà các bạn cảm giác đó là khó khăn, càng ngày càng tu thấy khó khăn là do cái gì? Do mình không có biết tự trị lấy mình, nuôi dưỡng cái tham sân, rồi nó biến thành cái làm

biếng, mỗi đêm công phu không có đúng giờ giấc, sai lạc, làm cho ta chậm tiến, có tiếng tu mà không có phần điển quang xuất phát ở bên trên là vì lý do đó. Cho nên các bạn được thường nhắc hàng tuần, sướng hơn tôi nhiều lắm, trước kia tôi tu tôi đâu có được cái cơ hội mà nhắc cái phần điển và diu dặt về cái phần vía để mở hàng tuần như bây giờ. Các bạn đã có cái cơ hội, nhẹ nhàng do cái công năng công phu cố gắng của tôi, tôi đạt được một phần thanh khí điển đem ra đây cho các bạn, thì các bạn nắm đó là cái chìa khóa để tiến thân. Giữa đời và đạo, dám bảo đảm rằng người nào cứ quyết tu theo cái pháp này rồi đời đạo cũng đều được an khương mà giải quyết nhiều cái chuyện khó giải ở thế gian nhưng mà mình cũng vẫn giải quyết được. Thì sau này cái đời sống của các bạn càng ngày thấy càng nhẹ nhàng, tới cái phút cuối cùng mình cũng bảo đảm được mình sẽ đi đến đâu, là cái cách chúng ta có thể chứng minh được, xuất hồn, khi chúng ta còn sống mà vẫn đi được. Khi chúng ta còn sống, chúng ta cũng hiểu được cái bề trái sự việc của ta, cái quá trình và cái vị lai, rồi tới cái cửu huyền thất tổ, hòa đồng với cái vũ trụ và thiên môn. Tất cả những cái gì đều do phần hồn tiếp và chứng kiến rõ rệt, thì lúc đó các bạn càng ngày càng an tâm tu tịnh, ở nhà công phu cũng được. Cho nên tôi nói là cái pháp này, sau này chúng ta không có tổ chức cái gì hơn là một người có thể đạt được cái sự sáng suốt đó truyền ra cho 10 người là đủ rồi, thì cái đó nó mới chánh hơn. Còn tổ chức cả đồng, cả thiên, cả ngàn, cả vạn người rốt cuộc không có một người tu cũng vô ích, phí công vô ích rồi ở trong cái tình cảnh lợi dụng của đời, rồi bày chuyện này, bày chuyện kia chuyện nọ rồi làm hư hao tổn thất cái tinh thần của thiên hạ.

Còn chúng ta tu ở đây là chương dưỡng phần hồn, vì chúng ta thấy cái đời nó chán ngán lắm, giả tạm lắm, nó giày xéo phần hồn làm cho chúng ta càng ngày càng chậm tiến, chúng ta chán đời qua đạo, chúng ta phải cương quyết tiến nơi cái thanh tịnh. Cái tuổi tác không có cho phép chúng ta đây kéo dài ở thế gian và nó cũng không có chờ đợi cái sự thành công của chúng ta, nếu chúng ta không chịu sửa lấy ta. Cho nên các bạn đi đây là đi một con đường tắt, một lối một, tiến lên và tự nhận định rõ là chúng ta không có luân hồi lại thế gian lần thứ nhì nữa. Và không có chấp nhận, cái sự thất tình lục dục lôi cuốn của chúng ta nữa, bởi vì các bạn tiến về bộ đầu rồi thì cái phần thanh điển đó nó làm việc nơi bộ đầu chứ nó không có làm việc nơi trước ô nữa. Thành ra cái chuyện dục tình của các bạn càng ngày càng dứt khoát, tự nhiên nó đi tới cái diệt dục mà bạn không hay. Lúc mà bạn mê xuất hồn đi được rồi, cái chuyện thế gian bạn không có suy, không có cần đếm xỉa đến cái chuyện đó nữa, nhưng mà bạn rõ ràng cái sự việc nó chỉ bề mặt và bề trái của nó chỉ một thời gian ngắn đó rồi cũng không có kết quả gì mà gây thêm sự tai hại cho ta và cho tất cả mọi người ở sau này nữa. Các bạn tiến về bên trên để diu dặt những phần hồn thiêng liêng tu tịnh, để người ta tránh cái oán thù luân hồi lại thế gian, cái đó còn cao quý hơn. Mà ở đây dạy một người ở thế gian tu, khó khăn hơn mà khi mà chúng ta đạt được cái pháp cũng như quyền hộ pháp rồi chúng ta mới hiểu nhiều linh hồn một lượt và dẫn người ta đến nơi đến chốn hơn là ở thế gian. Cho nên chúng ta ở đây tu, mọi người đều cương quyết mới tới đây tu và tìm hiểu, nhận định rõ mình phải làm cái gì cho mình, mới tới đây tu, chớ còn tới đây rồi nghe rồi bỏ, rồi đi về cũng vô ích. Cho nên mỗi người cương quyết đến đây tu là phải ý thức rõ ràng cái luồng điển chúng ta đã sẵn có, vốn chúng ta đã sẵn có, phần sáng suốt của chúng ta có thể hòa đồng với tất cả chớ không phải là riêng ông Phật. Cho nên các bạn phải nhớ kỹ cái lời tôi nói là phải xúc tiến về cái hào quang bộ đầu, lúc đó các bạn mới đạt được cái pháp. Cám ơn các bạn.

Bây giờ chúng ta mở cho nó dờ lên trên này, dờ cái phàm tâm, nó không động nữa. Chớ còn cái tâm thể gian này họ chỉ lo cho cái cơ thể thôi, chạy theo cái nhiều động của cơ thể, muốn cho được cái này, cái kia, cái nọ, rốt cuộc không bảo thủ được họ cũng vẫn muốn, muốn cho kỳ được, nó liên kết với cái nhiều động cơ thể, mà chúng ta trở về cái trung tâm bộ đầu là cái phần thanh điền, nó lại không có phụ thuộc bởi cái đó, thành ra nó không có phá khuấy chúng ta được. Cho nên tu ở đẳng này nó có cái phương tiện mở cái pháp, mở ngay trung tâm bộ đầu để cho nó đi ra. Do đó mới thoát cái phàm tâm, chính cái tâm chúng ta đang bị ràng buộc ở trong cái cơ thể, mà chúng ta mở để cho nó tiến lên trung tâm bộ đầu nó mới tránh được cái ràng buộc của phàm tâm. Thành ra không có động loạn, nó không có sân, nó không có đau lòng trước một cái cảnh gì hết, mà chính nó thấy nó sai, nó phải sửa để tiến hòa đồng với tất cả. Tất cả linh hồn đều sống hết, không có ai chết, nhưng mà tùy thuộc họ, họ xuống ở tầng số thấp, họ tiến ở chỗ thấp, ở trung họ tiến theo trung, mà thượng họ chuyển hóa theo thượng. Thì bây giờ vì cái đó loài người đã bị nhiều sự kích động và phản động của nội tâm cho nên mới trở về đồng ngồi đây nghiên cứu tìm cái phương pháp nào đi cho nó tắt một chút. Chính cụ cũng có thể chứng minh rằng cái tuổi của cụ đầu có chờ đợi mà ngồi tu cái gì nữa, phải tu cái pháp gì nó cũng chưa có an tịnh hết. Bây giờ mới mượn cái phương pháp này đi tắt là đi về cái điền, cái điền tôi đương đàm luận giữa cụ không có ai cắt đứt được hết, nhưng mà cái tay tôi nắm lấy tay cụ là họ lấy cái dao họ chém một cái nó đứt hai. Còn cái này, chúng ta, cái sự hiểu biết của hai bên lấy cái dao gì chặt cũng không có đứt, cái đó mới là cái phần thanh điền trường tồn, cho nên đẳng này chúng tôi tu, chúng tôi sửa cho nó tiến về cái phần đó mà thôi. Chớ còn cái nhục thể hay là thất tình lục dục, chúng tôi không có theo cái vấn đề đó nữa, sửa lên trên bộ đầu, đổi cái điền tâm, thay vì cái phàm tâm. Thành ra đẳng này nó có cái phương pháp Soi Hồn, Pháp Luân, Thiền Định, thành ra cụ về coi rồi cụ có thể nói lại làm cái cách đúng theo trong sách nói như vậy, có biến chế rồi nó hư. Thì thấy nó không có gì, ban đầu chỉ nó sơ sơ không có gì, nhưng mà những người tu cao rồi đó, rồi cụ thấy người ta tu lâu rồi cái đầu người rút. Người ta cũng làm bấy nhiêu đó, mà mình cũng làm bấy nhiêu đó không rút mà họ rút là nó mở bên trong rồi. Tới cái lúc mà cái người mà họ cũng làm như vậy, cũng bấy nhiêu công chuyện đó mà họ có thể ngồi đến ba tiếng đến bốn tiếng đồng hồ mà mình làm không được, tại sao, cái thông với cái không thông. Cho nên cái công phu ở đẳng này nó do cái công năng công phu của mỗi người làm ra để tiến, thành ra nó không có phỉnh phờ, nó không có gạt được ai được hết, chính nó sửa cho nó thôi, chớ nó không có nhờ ai sửa cho nó mà nó không có bằng lòng sửa thì không ai cướp được là điền. Còn mang cái bản thể này thì lúc nào họ cũng có thể trích huyết¹ cụ được hết, họ tốt, họ vui, họ ngồi chơi với cụ, mà họ xấu, họ có thể giết cụ như không. Còn cái phần hồn giết không được, cái phần điền giết không được.

Cho nên chúng ta. Đức Phật đã khổ tâm, đạt được và nhiều người chứng minh là Ngài đã nhập Niết Bàn, thì lấy cái gì nhập, Ngài lấy cái phần hồn nhập hay là Ngài lấy cái thể xác nhập, Ngài không có lấy cái sự nghiệp của Ngài nhập Niết Bàn được nhưng mà Ngài lấy cái phần thanh điền của Ngài. Thì bây giờ chúng ta tu ở đây cũng vậy, chúng ta mở ra, đem cái phần thanh điền để tiến về hòa hợp của cái nơi thanh điền thường lưu ở bên trên, không có bị động

¹ Trích huyết: Lấy một ít máu ra để thử nghiệm.

loạn như ở thế gian nữa. Cho nên phải ly gia, cắt ái, xa cái bản thể này, tiến về cái chỗ không động ở bên trên đã sẵn có cho mọi người, mà mình không tiến, không ai giúp cho mình được hết.

Còn cái phương pháp ở đẳng này là cụ tới đây không phải là lệ thuộc với tôi, không phải là tôi chỉ huy cụ được, nhưng mà cái tiến trình từ trước đến bây giờ tôi đã làm như vậy như vậy là như vậy, tôi cũng con người mất mũi tai miệng như cụ. Rồi bây giờ cụ nghiên cứu đó về cụ làm vậy thôi. Trong cái bạn nghiên cứu cho nhiều người hiểu kỳ ở thế gian này, ồ nghe cái ông Tám ông nói trong băng, gặp mặt ông Tám coi ông ra sao. Thì ông cũng vậy, cũng ăn, ngủ, ỉa cũng mất, mũi, tai, miệng như mình nhưng mà ông cố gắng làm cho ông có được phần thanh điển. Thì mình cũng cố gắng mình làm cho mình đạt được cái phần thanh điển, chỉ có bấy nhiêu đó thôi không có cái gì quan trọng hết, nhưng mà người đời họ một nói mười, nói đủ thứ hết. Bây giờ cụ về rồi cụ cứ nghiên cứu đây rồi lần lần cụ cũng có phần thanh điển, cái phần thanh điển cụ đạt được rồi thì cụ thiếu gì người bạn người ta tới người ta hỏi cụ. Bởi vì cái khổ, khổ hạnh mỗi đêm cụ sửa tiến, người khác họ không có sửa tiến thì cái phần khao khát thanh tịnh là ai cũng đang khao khát hết, mà cụ đạt được cái thanh tịnh thì cái thanh tịnh đó nó sẽ ảnh hưởng người khác, chỉ có bấy nhiêu đó thôi. Thành ra cái phương pháp này nó công bằng bác ái, không có ai gạt ai được, không có ai phỉnh ai được. Bởi vì nó không có tổ chức cái ông nào mà tu lâu ăn hiệp cái ông chưa tu, cái ông tu lâu phải bị cái ông mới vô tu lôi ra hỏi, ông tu ra sao, để tôi xét coi thử ông có xạo hay không, cái pháp đẳng này nó vậy, nó không có nể ai hết. À, cái gì thắc mắc cụ cứ việc hỏi.

Ông nói ông hết giận rồi tôi chọc coi thử ông còn giận không, bởi vì bước vô điển mà, mà họ tu về trần tâm là họ còn phải giận, họ giận, thôi xin lỗi ông, ông về ráng tu nữa đi bữa sau nói nữa. Thành ra cái pháp đẳng này không có ai gạt ai được hết, nhưng bị thử thách trực tiếp. Những cái kinh kệ ở đẳng này không có in ra, nhưng mà mỗi người tu ở đây hàng ngày đang đọc kinh đây.

Nhưng các bạn tu rồi nó về nó gây lộn với bà xã, hai người gây lộn với nhau rồi mới tìm hiểu sao tôi tu tôi còn gây lộn với bà, chắc tôi còn trước à? Phần thanh điển của tôi đâu? Tối tôi công phu trở lộn lại thấy ngày nay tôi gây lộn với bà, rồi tôi thấy nặng nề công phu không được. Tôi tìm bạn đạo tôi nói, nói chuyện những người tu lâu người ta nói, nói cho nó cởi mở cái tôi về tôi công phu được, và tôi mới phân được cái nặng và cái nhẹ rồi tôi mới sửa, giải tỏa cái sự uất khí ở bên trong của tôi chính tôi đã làm cho tôi, thì cái thần kinh nẻo hóc bộ đầu của tôi nó mở. Khi mà cụ mở được, cụ sẽ ảnh hưởng được nhiều người ở trong cái thực trạng mà ra. Có người xem kinh, đọc kinh, xem hết kinh không có hiểu minh lý, không có minh lý ở trong tình trạng không có làm, mà chính ông Phật ông đã làm cho ông đạt được. Và những người để kinh sách lại rất hay, người đã làm được cho người thôi, mà chúng ta chưa làm được gì cho chúng ta, chúng ta lấy cái kinh đó đọc rồi nói tôi tu này kia kia nọ. Mà, thôi bà để cho tôi tu bà chọc tôi hoài, ông Trời ông Phật phạt, đồ thừa tâm bậy, tâm bạ. Phải nhờ cái kích động và phản động của bên ngoài mới thử cái lòng của chúng ta phải có thực tâm tu không? Có tiến về phần thanh điển hay là không? Hay là còn nuôi ở trong cái tham dục nhưng mà xuất khẩu nói chúng ta là thanh. Người đời họ thử cái họ biết ngay, bây giờ người ta thông minh lắm, không có gạt người ta được. Cho nên cái pháp đẳng này trực tiếp, có gia đình, vợ con thì phải bị sự chống trả đó coi thử mình chịu đựng được không, chịu đựng được rồi thì mình sẽ ảnh hưởng tất cả. Cho

nên tu rồi mới ảnh hưởng được, diu dắt được, cứu độ được cứu huyền thất tổ trong nguyên lý ở đó. Nếu mình ở trong cái ngành đó, ở trong cái khối đó mà ra, mà bây giờ mình ở trong cái âm u, bây giờ mình đạt được một phần sáng thì tất cả sẽ được hưởng cái ánh sáng đó. Đồng hưởng, nhưng mà mình cố gắng tu cha mẹ được, anh em được, khỏi lo, khỏi cầu xin gì, bây giờ ráng tu đi rồi nó sẽ sáng suốt tất cả sẽ đạt được hết. Đẳng này không có phải là bị bắt quỳ gối lạy hay là cúng quải, không có cái chuyện đó, nhưng mà đạt được cái sáng rồi thì tất cả ở xung quanh được ảnh hưởng tốt đẹp. Trong cái thực trạng và thực tế tu tiến mới được, có cái thực tâm sửa lấy mình, làm chủ lấy mình, làm thầy lấy mình, hòa đồng với tất cả thì mới học cái pháp này. Còn không chịu sửa mình, lợi dụng tình thế, lấy cái đạo tạo cái đời thì vô đây tự nhiên nó văng ra. Tự động automatic bởi vì nó không có tổ chức, chú nào mà xạo, tới đây muốn tìm cái gì để sống, lấy cái đạo tạo cái đời đó, chú đó tự nhiên nó văng ra bởi vì ở đây người ta không có chơi, bởi vì người ta chơi với họ chứ họ đâu chơi với mình, họ sửa tới thanh tịnh thôi. Thành ra đây không có phương hướng lấy cái đạo tạo cái đời. Sửa mình để tiến, hòa đồng với tất cả, thành ra nó khác hơn những cái chỗ khác, nhưng mà nó lại khó khăn hơn, phải do cái sự cương quyết mình sửa lấy mình mới được, nếu không cương quyết không bao giờ sửa được.

Ngay cái thần kinh ở đẳng trước này nó mở ở đây, ở đây nó mở, cái này là cái Phật ấn. Ta có lưỡi răng kẻ răng ở đây, ở đây nó chuyển hóa cái luồng điện khi mà làm pháp luân nó đi một vòng, nó nhờ cái thần kinh này nó mở, còn cái này nó bị mất liên lạc đi thì chúng ta phải làm cái Pháp Luân cho nhiều cho nó đẩy tới, nó đẩy tới, cần phải làm Pháp Luân nhiều cho cái thần nó mạnh lại.

Ông Đông Hải này nè, ông có người bạn tu ở Sài Gòn, rồi hôm đó ông đi chọc một ông thầy bùa nào đó. Mà ông tu cái pháp này mà hỏi mấy người đó truyền tu không có đúng, rồi ông đó ông thử cái kim gì mà vô đẳng sau cái thần đó. Rồi ông kia khi mà ông làm pháp luân thấy cây kim nó đâm cái thần, mà ông đó cái thần kinh ông yếu nữa, cái phương tiện đi đứng của ông cũng hơi khó khăn, thành ra sáng sớm ông có tới bureau tôi. Thấy ông cũng tội nghiệp không biết làm sao, tôi cũng không biết làm gì hơn là chỉ truyền điển qua rút cái phần nóng cái mà ông nói là cái kim ở trong cái thần. Thì tôi để tay đằng sau thần ông, kêu ông cứ việc làm pháp luân, làm pháp luân một hồi rồi, tôi kêu ông đi về đi tuần tới ông tới, về tiếp tục làm như lời tôi dặn. Thì ông làm đó thì hôm kia, sáng hôm kia ông tới ông nói cái trái cật hết rồi giờ nó chạy lên chỗ này, bây giờ nó đang đâm ở trên này, tôi nói nó đang đâm thì được, tôi cho nó đâm tôi thay vì đâm anh, anh cứ việc hít vô đi, hít, bóp cái tay nó xòa nóng như lửa đốt ở cái tay tôi vậy đó. Tôi nói, à cú này chắc nó qua nó chơi tôi rồi, thầy kệ nó lỡ rồi tôi để luôn, một tay tôi để trên đầu, một tay tôi để lên ngực ông, tôi kêu y nhắm mắt làm pháp luân mạnh đi, làm rồi tôi hỏi cây kim còn hết, y nói không có cây kim nữa. Cái tay tôi nóng ghê lắm, rồi tôi nắm tôi xả một chút rồi tôi làm lại một lần nữa thì tôi thấy nó bớt nóng rồi, bớt nóng rồi tôi hỏi ông còn cây kim ở trong con tim hết, ông nói hết. Tôi nói tại sao hồi nãy anh nói có cây kim mà tôi đâu có lấy ra cái kim mà sao nó hết. Anh nói bây giờ dưới này cũng không có mà trên này cũng không có. À tôi nói vậy thôi bây giờ anh tiếp tục làm nữa rồi một tuần tới anh tới coi sao, chứ còn tôi không biết chữa bệnh, tôi không có cái gì hơn là đưa điển cho anh vậy thôi chứ còn tôi không biết cái gì hơn. Nhưng mà cái tay tôi nóng lắm, rồi tôi ra tôi ngâm nước, ngâm nước gần 5 phút nó mới hết nóng.

Bạn đạo: Cái trước đó nó sang anh kia?

Thầy: Mới có sáng sớm tới bureau tôi rồi mà (Thầy cười), tôi cũng làm lẹ lẹ cho ông đi về đi, chứ còn nói chuyện là trị bệnh là không được đâu, trị bệnh chắc tôi không dám lãnh. Bệnh thì ai cũng la bệnh hết, bởi vì “tham sanh quý tử”, ai cũng muốn sống hết, không bệnh nó cũng la bệnh nữa. Mà thôi một lần chữa 10.000 đồng thì thiệt bệnh nó mới tới chữa, còn không tiền không bệnh ảnh cũng la bệnh, ảnh muốn sống lâu chứ có gì đâu. Thành ra cái đó nó phiền lắm, tự sửa mình. À, mình uống thuốc của trời đất đang sắp đặt, cái thanh khí điển rõ ràng, ráng tu mở. Cái đó là tôi đã đang uống thuốc, mỗi đêm tôi công phu tôi cũng đang uống thuốc, đang trị bệnh cho tôi, các bạn ngồi đây cái trước điển nó cũng tấn công tôi, tôi hút, hút hết rồi tôi về tôi cũng phải sửa, tôi lập. Bây giờ tôi phải chịu đựng cái đó, tôi đã phải trị bệnh tôi hàng đêm mà lấy cái gì trị, lấy cái điển của Lưu Ly Quang Phật, lấy cái phần thanh điển ở bên trên để về trị. Tu cái pháp này là đi trị bệnh chứ làm cái gì nữa, mà hành cho đúng thì cái bệnh nó hết. Còn hành không đúng là cái bệnh nó, bây giờ cụ đang có cái bệnh này cụ thử tu đi, uống thuốc đi, tu 3 tháng, đi thử nó hết. Rồi dứt khoát ngưng, tu 3 tháng thử coi nó thế nào, nó hết mới tới cái lúc mà Pháp Luân nó đều rồi đó cụ không có thấy mới nữa. Nước đại dương là nó đi tiểu nhiều chứ gì và nó mới, mà cụ tu cái này nó sẽ dứt khoát cái đó, không đi tiểu nhiều không hết mới, cái lúc cụ đi thử lại nước đại dương nó thế nào. Rồi mình mới truyền cái pháp này cho người ta, mà phải làm đúng đắn như vậy chứ không có ý lại phù hộ, lấy cái nguyên khí để chuyển hóa cái nội tạng, hòa hợp bên trên nó lập thành cái thanh điển. Lúc đó thì cái thân cụ nó mạnh rồi, cái phần nào nó lọc đúng đắn chứ không yếu như bây giờ, thì cái đường nó không còn nhiều nữa. Tôi thấy nếu mà cương quyết tu theo cái pháp này thì tôi thấy cái bệnh đó nó không có nghĩa lý gì, nó hết mới mình có thể hết bệnh, cũng không cần gì thuốc.

Cái nội tâm nó hé hở đồng nhịp với cái bộ đầu nó mới xuất phát ra cái đó, nhưng mà ông phải nhớ kỹ rằng, cái ngũ tạng của mình mới tu đây, nó mở chưa có đều và ngũ uẩn mở chưa có đều. Nhưng mà ráng tu một thời gian nữa, cái lơ lửng đừng có sợ gì hết, nó nhẹ và nó sung sướng, sau cái thời công phu rồi ông thấy con người ông nó thư thái nhẹ nhàng cũng như con người không phải ở thế gian nữa rồi. Thì mình phải tiếp tục làm nữa bởi vì nó còn cái phần trước điển của ngũ tạng nó chưa có khai thông điều hòa, thì phải ráng làm tiếp tục rồi đây nó sẽ điều hòa. Lúc đó thì nhắm mắt không phải là tới thời công phu mới đi được nhưng mà ban ngày chúng ta nhắm cũng đi được, vừa nháy là nó cũng đi được. Bởi vì nó có nhiều bộ phận trong đó nó chưa đều, chưa khai thông đều, ráng tiếp tục nữa nó sẽ có những trạng thái khác hơn nữa.

Tôi nhắc nhiều về cái phần điển, bởi vì có nhiều bạn ở đây cái phần điển nó nhẹ rồi, thành ra nói để chi, nói để cho cái vía nó đồng tiến, có cái phần điển của tôi xuất phát lên. Thành ra ông thấy có chuyện khác vậy đó, cho nên để kéo lên để nó khai thác với quan võ đi trước rồi quan văn đi sau, đó là cái phần vía xuất lên. Mà nó thấy được cái đó thì nó minh cái triết lý và trong lúc tôi giảng những lời nói này kia kia nọ đó, ông nghe nó nhẹ lắm rồi, nó nhẹ lắm rồi, cho nên nó phải đi về cái màu đó là cái màu triết giới. Sau này rồi nó sẽ tiến nữa, cái đó là đương tới đây, mọi người trong cái giờ mà tôi thuyết pháp đây là dắt cái phần vía của mọi người, người nào có cái thành tâm bằng lòng tự luyện mở bộ đầu thì được đi lên hết, đồng bị rút lên trên, rồi trở về dễ công phu.

Cái phần tu này là mở trên thượng giới, chứ còn cái chuyện ở dưới họ nói này, nói kia,

nói nọ, ban đầu họ cho, sau họ tới họ xin mất công ghê lắm, cứ niệm Phật thôi, ban đầu họ nói cho rồi sau họ tới họ xin, rồi mình lo bận rộn cái lãnh với cái phát đó, hai cái đó là đi lên không được.

Nói cô đó chỉ có lo cái xuất hồn đánh lễ Phật thôi, cái đó rất tốt, cứ việc đi theo ngay cái điểm chính giữa đây, cái sáng đó sau này nó gom lại cũng như hột cườm nó xuất phát ra, theo cái đó thôi, chớ đừng có cái vụ mà xung quanh ai đem gì, cho cái gì, tay trái, tay mặt không cần biết, mình chỉ niệm Nam Mô A Di Đà Phật thôi. Chớ còn bữa nay lãnh họ, qua bữa sau có một số khác nó tới nó xin là mệt lắm, mất công lắm.

Ảo tưởng nói là thời cuộc sẽ thay đổi làm sao, chánh phủ làm sao, nói tầm bậy tầm bạ chuyện của người ta làm chuyện của người ta có sắp đặt hết rồi. Còn mình tu, mình lo sửa mình, mình đi làm cái nghề gì quét rác cũng thầy kệ, cái gì giúp ích xã hội là mình làm thôi. Còn ngồi nói ông Tiên ông báo mộng thời cuộc sao đó, này kia kia nọ, cái đó tu không có được, cái đó đi lùi xuống và gây hoang mang cho người ta nữa, cái này mình tu mình lo mình sửa mình thôi. Còn cái chuyện chiến cuộc này kia kia nọ, cái đó chuyện của người ta, có người ta lo, nhiều khối óc, chớ không phải một khối óc đâu, họ có cái tổ chức lớn rộng rồi, còn phần mình đây, cái chuyện mình làm than, tối tâm mình không lo, lo chuyện của người ta, nói tầm bậy tầm bạ, xuất thơ xuất thi nói chuyện thời cuộc, cái đó không được.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 25/05/1974)

Sinh Hoạt Bạn Đạo Thẻ Giới

Danh sách bạn đạo hưởng ứng chương trình Thiên Viện Quy Hội Tình Người

Cô Thanh, Saigon	08/10/2008	\$1,000AUD		
Anh Nguyễn Văn Hiếu, Bình Phước	“ ”		\$500,000VD	
Anh Kiều Vân, Sóc Trăng	“ ”			\$100USD
Bạn đạo Bình Dương:	12/10/2008			
Anh Nhiêu	“ ”		\$50,000VD	
Anh Danh	“ ”		\$50,000VD	
Anh Lâm	“ ”		\$50,000VD	
Anh Tám Xinh	“ ”		\$50,000VD	
Anh Hiền Nhơn	“ ”		\$50,000VD	
Anh Cho	“ ”		\$50,000VD	
Chị An	“ ”		\$50,000VD	
Chị Huệ	“ ”		\$50,000VD	
Chị Mi	“ ”		\$50,000VD	
1 Bạn	“ ”		\$20,000VD	

1 Bạn	“		\$50,000VD	
1 Bạn	“		\$100,000VD	
2 Bạn	“		\$100,000VD	
Tám Chiêu – Bạn đạo Thủ Đức	14/10/2008		\$500,000VD	
Hội & Uyên – Vũng Tàu	15/10/2008		\$300,000VD	
Tổng Cộng		\$1,000AUD	\$2,020,000VD	\$100USD

Thành thật tri ân sự phát tâm vô quái ngại của quý bạn đạo.

Thân mến,
 TM Ban Chấp Hành
 Lê Tấn Quốc
 Việt Nam 17/10/2008

Phóng Sự Đặc Biệt

Chuyến Viếng Thăm của Đức Thầy tại California

Vào lúc 10:30 sáng ngày thứ tư 1 tháng 10 năm 2008, anh Thanh đang say sưa trong giấc điệp thì nhận được cú điện thoại; lúc đó tôi đang nằm thờ chiều mình. Đức Thầy muốn nói chuyện với anh. Thật hết hồn không biết là mình có nằm mơ hay không?

Trời ơi sao vinh hạnh quá ! Nhớ lại sau lần thăm Thầy cách đây 7 tháng tại Montreal, chúng tôi khi về cũng chỉ chăm lo tu sửa. Ba lần gọi hỏi thăm Thầy mà không được qua vì nghĩ rằng có lẽ từ đây Thầy cho mình bài học giữ tâm thanh tịnh trong bất cứ hoàn cảnh nào dù không gần Thầy cũng phải tự tu tự tiến. Thầy nói: “Chúng mày nói qua thăm Thầy sao không thấy đứa nào qua”. Anh Thanh: “Thưa Thầy, chúng con sẽ qua nhưng có lẽ cuối tháng 10 khi nào mua vé máy bay xong chúng con sẽ trình lên Thầy”. Thầy nói: “Tao muốn qua San Diego”. Tôi như muốn sủi vì nằm mơ cũng không có chuyện này. Tôi thưa với Thầy: “Thật không Thầy, Thầy đi được không? Cảnh sát có cho Thầy đi không?” Thầy trả lời: “Ai có quyền cản tao”. Tôi nghe những lời Thầy khẳng định là muốn qua và phải qua. Tôi nghĩ ngay trong đầu có lẽ Thầy đi làm việc chứ không phải đi chơi đâu. Lúc này khí hậu San Diego đột nhiên tăng lên dữ dội mà người ta còn tiên đoán còn có thể bị động đất bất cứ lúc nào nữa. Tôi liền bàn tính và mua vé máy bay cấp tốc cùng với phái đoàn của Thầy gồm có bà Tám, anh Minh Sơn, anh Dominique, chị Indra, chị Quý. Sau một đêm nằm suy nghĩ, thao thức chúng tôi cũng không thấy yên lòng vì Thầy mới khỏe lại không thể để Thầy đi như vậy nên chúng tôi qua đón Thầy về San Diego. Thứ bảy ngày 4 tháng 10, anh Thanh đón chuyến bay đến phi trường Montreal vào lúc 9 giờ tối. Khi đến Montreal, gặp anh Công thật vui, tay bắt mặt mừng; mới xa có 7 tháng mà tưởng như mấy năm. Vô Vi là vậy đó, các bạn ạ. Vì tối quá nên chưa muốn tới nhà Thầy để Thầy còn nghỉ ngơi, anh Công lái xe thẳng về nhà anh, có anh Thường chị Tuyết cũng vui cười chào đón.

Đến sáng Chủ Nhật 5 tháng 10, anh Thanh được cho phép vào dự kiến Đức Thầy. Hai thầy trò ôm nhau khóc nức nở như chưa có cảnh này bao giờ. Thầy ôn tồn mếu máo; “Thanh, con đó hả?” Mọi người trong phòng đều rơm rớm nước mắt trước cảnh thầy trò được đoàn tụ. Bạn đạo Montreal thật dễ thương và có điểm phúc được ở bên Thầy, chắc hẳn các bạn đã tu nhiều kiếp mới được cơ duyên gặp gỡ Thầy hàng ngày. Anh chị Trần Ngọc Dũng từ Boston cũng qua. Thầy nói: “Anh qua đây làm gì? Anh muốn cản tôi hả?” Tôi không hiểu câu chuyện đã xảy ra như thế nào mà Thầy lại nói mạnh với anh Dũng như vậy. Tôi được phép ngồi chơi với Thầy đến tối thì tôi xin phép trở về nhà anh Công. Thầy nói: “Sao con không ngủ lại đây!” Tôi trấn an Thầy và nói con sẽ qua thăm Thầy hàng ngày và thứ hai này con sẽ rước Thầy qua San Diego theo như ý Thầy muốn. Thầy cứ an tâm.

Chiều ngày thứ hai, 6 tháng 10, khoảng 2 giờ chiều giờ Montreal, chúng tôi tháp tùng Thầy ra phi trường có cả anh Minh Châu mới từ New York cũng theo bay về phi trường Los Angeles. Tôi lấy làm ngạc nhiên sao thấy Thầy khỏe quá, vui quá, ai nói Thầy bị bệnh thì chắc tôi không tin những gì tôi đang chứng kiến Thầy với khuôn mặt hồng hào và làn da trắng mịn. Thầy bước từng bước đến phi trường mạnh mẽ. Chuyến bay thẳng từ Montreal sẽ tới Los Angeles vào lúc 8:30 tối giờ địa phương. Thầy được ngồi hàng ghế business nên rất thoải mái trong suốt chuyến bay. Thầy rất vui, kể chuyện đời xưa và những kỷ niệm thời thơ ấu. Anh Thanh có biệt tài nói chuyện vui làm cho câu chuyện thêm linh động. Thầy dùng ánh mắt thương yêu nhìn những cử chỉ của anh mà tủm tỉm cười. Thật là hạnh phúc biết bao, Thầy đã được tai qua nạn khỏi nay trở về San Diego để hưởng những ngày nắng ấm của Cali chứ Montreal đã bắt đầu lạnh dù mới là mùa thu. San Diego là nơi đẹp và khí hậu tốt nhất vì nắng ấm và khô ráo chứ không ẩm ướt như Florida. Bạn đạo nào chưa biết thì cũng nên ghé qua cho biết.

Máy bay đáp xuống phi trường đúng 8:20 tối, sớm hơn giờ dự định khoảng 15 phút. Tôi không ngờ tin tức Thầy về Cali sao nhanh quá, mới có 2 ngày mà tin này đã chạy khắp thế giới. Thật đúng là Thầy của mọi người, Thầy đi đến đâu thì hào quang từ bi của Thầy ban rải đến đó. Khoảng gần 100 bạn đạo đến đón Thầy, chị Quyên choàng lên cổ Thầy vòng hoa tình thương để kính tặng Thầy cùng và bà Tám được thượng lộ bình an. Thầy như vị cha già kính yêu, sau những ngày tháng nằm dưỡng bệnh nay lại đến thăm con cái ở mọi nơi. Thầy nhìn chúng con, chúng con nhìn Thầy, bu quanh Thầy, cha con quần quýt bên nhau. Người thì hỏi thăm, kẻ chụp hình, quay phim trong âm thầm mà mắt thì rung rung ngấn lệ. Mọi người không dám hỏi thăm nhiều sợ Thầy mệt. Thực ra 5 tiếng đồng hồ ngồi trên máy bay Thầy đã nhìn thấu tâm can mọi người đang ngóng trông chờ hình dáng của người Thầy thân yêu để xem sức khỏe của Thầy như thế nào. Cảm ơn Thượng Đế. Thầy rất khỏe mạnh các bạn ơi. Từ phi trường Los Angeles về San Diego mất khoảng 2 tiếng 30 phút, Thầy không bao giờ nói mệt. Thầy vui khi nhìn lại những hình ảnh xa xưa, những kỷ niệm êm đềm, những San Diego by night và còn nhiều nhiều nữa.

Thứ ba, 7 tháng 10, sau một giấc ngủ dài Thầy thức dậy và đi tắm suối nước khoáng bởi chân Thầy vẫn còn ngứa vì uống nhiều thuốc Tây. Chúng tôi đều ngạc nhiên vui mừng khi thấy Thầy đi tắm, lội 50 vòng như những ngày trước đây, và chơi banh đùa dỡn với chúng tôi. Chị Indra chăm sóc Thầy kỹ lưỡng, mặc dù ngứa ngáy nhưng sau khi tắm suối nước nóng, ăn cơm gạo lứt là *nhất lâu* (number one). Hiện nay Thầy ăn chay theo đúng tiêu chuẩn. Trong không

khí hồn nhiên vô tư, chúng tôi nhận thấy sức khỏe của Thầy dường như khỏe ra, vì ăn được, ngủ được, và vui vẻ kể nhiều chuyện cho chúng tôi nghe cũng như những ngày nào trước đây. Bệnh ngứa dường như cũng bớt dần vì chúng tôi thấy Thầy ngủ yên giấc và thoải mái lắm.

Thứ tư, 8 tháng 10, Thầy có hẹn với một bà thầy thuốc người Trung Hoa rất trẻ đẹp và tài giỏi đã làm việc 18 năm qua mà gia đình bà đã 9 đời làm ngự y trong các triều đại Trung Hoa. Khi bà bắt mạch cho Thầy thì nói bằng tiếng Quan Thoại có anh Lý Vĩnh thông dịch lại là Thầy không có bệnh gì hết. Bà nói: “Ông đến đây để thử tôi chứ không phải để tôi chữa bệnh. Từ xưa đến nay, chưa bao giờ tôi cảm nhận được luồng điện năng dồi dào và hiện bây giờ không ngừng ban ơn cho tôi. Tôi rất vui mừng đón nhận và tôi biết tôi sẽ vui suốt ngày hôm nay.” Bà còn nói thêm là đôi mắt của Thầy rất sáng và tinh anh như người thanh niên 40 tuổi, tai Thầy rất thính và Thầy là người biết hết tất cả sự việc quá khứ, hiện tại và tương lai của những người chung quanh Thầy.

Thứ năm, 8 tháng 10, Thầy thức dậy và đi tắm suối nước khoáng và sau đó nghỉ ngơi tại nhà.

Thứ sáu, 10 tháng 10, đúng 6 giờ chiều chúng tôi chở Thầy lên thiền viện Vĩ Kiên. Vĩ Kiên là thiền viện đầu tiên được thành lập tại Nam Cali nơi đây đã đào tạo những chiến sĩ Vô Vi mà chính Thầy là người đã dày công huấn luyện. Vĩ Kiên cũng là tên của Thầy rất đúng nghĩa “*Vĩ đại Kiên cố*”. Hội trưởng Dương Như Tùng, sắp đặt rất trật tự và lại vui tính, lúc nào cũng tìm tòi những trò chơi giải trí như múa lân để làm Thầy vui. Hôm nay thì có hai con lân con và một con lân cha múa để chúc mừng đức Thầy trở về thiền viện Vĩ Kiên quây quần với đàn con sau bao năm tháng mong chờ. Thầy rất cảm động khi thấy các anh em biết thương yêu nhau, đoàn kết và xây dựng lại một ngôi nhà thật khang trang và rộng rãi. Thầy nói rất ít nhưng với cặp mắt đầy tình thương ban rải cho đàn con đang bơ vơ chốn trần đời. Những bài hát thiền ca được các bạn trẻ hưởng ứng với tất cả lòng thành để dâng lên người cha yêu dấu. Tiếng hát ô hô vang lên giữa núi rừng hòa nhịp cùng các thần, thánh, tiên chúc mừng đức Vĩ Kiên về thiền viện. Ôi những giây phút tuyệt vời này tôi không biết tả sao cho hết. Ngoài trời gió rét của mùa thu vi vu thổi qua những hàng cây thông nghe mát lạnh nhưng bên trong mái ấm gia đình Vô Vi lúc nào cũng vui cười hạnh phúc bên người cha già dễ thương làm sao ấy. Nhìn dáng thon thon nhưng rất oai nghiêm, ai nói là Thầy bị bệnh. Nếu nhìn bề ngoài không ai tưởng tượng nổi với tuổi 85, gắn máy pace maker mà đi liên tục thì quả thật có diệu trời mới làm được đúng như Thầy thường nói: “Thân này đã có Thượng Đế lo cho Thầy, các con cứ lo tu đi thì Thầy sẽ khỏe mạnh.”

1 giờ sáng thứ bảy, 11 tháng 10, trong lúc các bạn đạo đang ngồi thiền thì Thầy xuất hiện để làm gì? Đó các bạn đấy. Thầy xuống núi ngao du quanh vùng Arrowhead. Tôi lại nghĩ sao Thầy khỏe quá, không ngứa, không mệt, không ngủ, không ăn nhiều, chỉ có vài miếng cơm gạo lứt mà sao nhìn Thầy như một thanh niên của ngày xưa. Chắc các anh chị chăm sóc chu đáo cộng thêm với điện năng của đức Thầy nên Thầy mau bình phục. Đi một vòng tới casino, Thầy thì mắt sáng mày tươi còn trò thì mỗi người một tư thế, ngả ngả nghiêng nghiêng, trông thật thê thảm. Thầy và phái đoàn về đến thiền viện 7:30 sáng thứ bảy. Chúng tôi lại được diễm phúc gặp Thầy. Sau một đêm không ngủ nhưng Thầy vẫn hồng hào, đôi mắt tươi sáng nhìn thấu tâm can mỗi người. Ban chấp hành thiền viện Vĩ Kiên gồm có các anh Nguyễn Hoàng Long, anh Vũ Quốc Khanh, hội trưởng Dương Như Tùng và chị Hương làm MC (Master of Ceremonies).

Với giọng nói ngọt ngào, chị Hương cảm ơn đức Thầy đã lặn lội đường xa đến thăm các con. Chúng con tưởng chừng như không bao giờ được gặp Thầy nữa. Thầy đem lại niềm tin vì lòng dũng cảm cho những ai hoang mang, không hiểu rõ vấn đề, phao tin đồn thất thiệt làm xáo trộn tinh thần của người tu trong cộng đồng Vô Vi. Tội này không biết đến chừng nào mới trả hết nổi.

Khoảng 1 giờ chiều, Thầy rời thiền viện trở về San Diego. Thay quần áo và tiếp tục nói chuyện với vài bạn đạo đang chờ Thầy tại nhà. Sau khi ăn xong, Thầy phán cho một câu là phải trở lại thiền viện Vĩ Kiên. Ui chui choa ơi! Không biết Thầy cho bài học gì mà mới ngồi xuống chưa nóng đít lại phải xếp đồ lên xe đi gấp. Thầy bận áo và đi ra xe ngồi, trong khi ban nhà bếp chạy có cớ để sắp xếp vật dụng cần thiết. Mỗi người một việc, làm lẹ làng và theo Thầy lên xe đi thiền viện Vĩ Kiên lúc 9:30 tối.

Đến thiền viện vào lúc 12 giờ đêm, một số bạn đạo nghe tin lại từ Westminster lên Vĩ Kiên để đón tiếp Thầy. Mặc dù mệt nhưng rất vui như hội Tết, không biết Thầy còn ra chiều gì nữa đây. Thầy tuy mệt nhưng tinh thần rất minh mẫn, mắt sáng như trăng rằm không hổ thẹn với câu khen của bà đồng y người Trung Hoa. Ngồi nói chuyện một lúc thì Thầy vô “hotel 8 sao” ngủ một giấc ngon lành cho tới sáng. Mọi người thở phào nhẹ nhõm vì 3 ngày 2 đêm chưa được nằm trên giường ấm êm đến nỗi Thầy phải nói thẳng Thanh nó ngủ đứng. Thật không ai sánh bằng Thầy. Tất cả việc làm của Thầy làm đều do ông Trời sắp đặt.

Khoảng 3 giờ chiều chủ nhật, 12 tháng 10, chúng tôi tháp tùng theo Thầy trở về San Diego. Ai nấy hồi hộp không biết còn đi đâu nữa. Trên xe, Thầy kể lại cho chúng tôi nghe những quá khứ và lập đi lập lại câu:

“Tôi giúp rất nhiều người. Tôi kính trọng họ nhưng họ lại khinh thường tôi.... Ma quỷ thì tao giết nó chứ còn con người thì tao khuyến tu. Nếu tao muốn phạt tội nó thì tao cho nó không ngủ được, để nó lo niệm Phật sớm thức tâm.”

Tôi nghe Thầy nói lòng tôi hơi buồn và thương Thầy đã đem thân xác hy sinh để cứu độ chúng sanh. Tại sao chúng ta không thương yêu, tha thứ, mà lại mưu mô xảo quyệt, ganh ghét, tị hiềm làm chi để Thầy phải bận tâm và hy sinh đến như vậy. Hãy buông bỏ cái tánh tham lam mà lo tu tâm sửa tánh để cho đức Thầy thấy các bạn sống trong tình thương yêu và đoàn kết thì may ra Thầy mới sống với chúng ta mãi mãi.

Tôi còn nhiều câu chuyện nhỏ muốn chia sẻ với các bạn ở xa nhưng bạn phải lên đường nên xin hẹn các bạn ở kỳ tới. Kính chúc các bạn cố gắng thiền nhiều và hướng tâm cầu nguyện thượng đế ban phúc lành cho Thầy của chúng con được dồi dào sức khỏe, trường thọ vạn niên.

Kính chào,

Viết tại Thiền đường Thanh Hòa
14 tháng 10 năm 2008

Tái bút: Khi đọc bài này cho Thầy nghe trước khi gởi đi cho Tuần Báo Phát Triển Điện Năng & Tuần Báo Quy Hội Tình Người, thì Thầy nghe rất kỹ, và Thầy khóc. Sự cảm xúc này

mang rất nhiều ý nghĩa, chan chứa Tình Thương Tận Độ với hạnh hy sinh Nhịn Nhục.

Thi Ca của Đức Thầy

Sài Gòn, ngày 23 tháng 8 năm 1969

Lưỡng diễm âm dương hợp một nhà
Vía hồn chung đúc sống bao la
Đường đời sanh dục bao giờ dứt?
Khốn cảnh luân phiên hiện ý tà

Sống thời kết hợp phân qua
Chết thời phân tán thân tà quy nguyên
Duyên lành ước được sánh duyên
Tái sanh dương thế lập tiền căn cơ
Hồn sa địa ngục bất ngờ
Trung ngươn mới được tái nhờ nôi duyên
Tùy nơi gia thế diệu huyền
Kẻ tu được phước tùy duyên Phật Trời
Sắc không không sắc tách rời
Cõi Âm rung động cõi Trời thánh thơi
Thế gian lăm lý lăm lời
Luận đi xét lại không rời giả tâm
Bầy ra cúng tế ngấm ngầm
Nội tâm ước được thì thầm Phật Tiên
Cầu cho được sống triền miên
Nhưng không biết được việc tiền căn cơ
Chỉ lo tạm bợ mong chờ
Ơn Trên phù hộ lòng mơ Tiên Rồng
Tham lam chống trả bất công
Ước mong toại nguyện tạm tòng đó thôi
Tại sao đi đứng lại ngời
Do đâu kết tập thâm hồi nội tâm

Chúc cho các bạn vui tâm
Do đâu tạo cảnh sai lầm thế sanh?
Từ tâm tiếp đón duyên lành
Trăm người như một tạm hành thế gian.

Lương Sĩ Hằng - Vô Kiên